

1. ZARUČENA

*Nitko ne zuri u tebe, uvjeravala sam samu sebe. Nitko ne zuri u tebe.
Nitko ne zuri u tebe.*

Ali kako nisam mogla uvjerljivo lagati čak ni samoj sebi, morala sam provjeriti.

Dok sam sjedila i čekala da se na jednom od tri semafora u mjestu upali zeleno, virnula sam udesno – u svome minikombiju, gospođa Weber okrenula se cijelim torzom prema meni. Prodorno me gledala ravno u oči, pa sam se trgnula, upitavši se zašto ne odmiče pogled, zašto je nije stid. Još uvijek se smatra nepristojnim zuriti u ljude, zar ne? Zar to za mene više ne vrijedi?

Onda sam se sjetila da su ovi prozori toliko zatamnjeni da ona vjerojatno pojma nema kako tu unutra uopće sjedim ja, a kamoli da sam primijetila da me gleda. Pokušala sam se malčice primiriti činjenicom da ona nije to zapravo zurila u mene, nego samo u auto.

U moj auto. Uzdah.

Bacila sam pogled ulijevo i prostenjala. Dvoje pješaka stajalo je skamenjeno na pločniku, od zurenja propuštajući priliku da prijeđu ulicu. Iza njih, gospodin Marshall buljio je kroz izlog svoje male suvenirnice. Barem nije priljubio nos uz staklenu plohu. Zasad.

Upalilo se zeleno, a ja sam, u žurbi da pobjegnem, stala na papučicu gasa bez razmišljanja – onako kako bih je inače nagazila da pokrenem svoj prastari Chevyjev kamionet.

Zarežavši motorom poput pantere u lovu, auto je s trzajem krenuo tako brzo da mi je tijelo uronilo u crno kožno sjedalo, a želudac mi se sploštio uz kralježnicu.

“Gah!” propentala sam, napipavajući kočnicu. Zadržavši prisebnost, tek sam pipnula papučicu. Auto je svejedno stao u mjestu kao ukopan.

Bilo mi je nesnosno osvrnuti se da vidim reakciju. Ako je dosad bilo ikakvih nedoumica o tome tko sjedi za upravljačem ovog automobila, sada su nestale. Vrškom cipele blago sam spustila papučicu gasa za pola milimetra, a auto je ponovno jurnuo.

Uspjela sam stići do cilja, benzinske postaje. Da nisam vozila na isparenjima, ne bih nipošto ni zalazila u mjesto. U današnje vrijeme snalazila sam se bez koječega, poput kolačića Pop-Tarts i vezica za obuću, samo da ne bih morala provoditi vrijeme u javnosti.

Krećući se kao da sam u boksu na auto-utrci, otvorila sam poklopac, odvrnula kapicu, provukla karticu i umetnula crpku u vrh spremnika u roku od nekoliko sekundi. Naravno, ubrzavanje iznosa na brojaču bilo je izvan moje moći. Lijeno je odbrojavao, gotovo kao da me namjerno želi živcirati.

Vani nije bilo vedro – još jedan tipično kišovit dan u mjestu Forks, država Washington – ali svejedno sam imala dojam da je u mene uperen reflektor, ne bi li privukao pozornost na istančani prsten na mojoj lijevoj ruci. U ovakvim prilikama, dok sam osjećala poglede na leđima, činilo mi se kao da prsten pulsira poput neonskog natpisa: *Gledajte me, gledajte me.*

Bilo mi je glupo osjećati toliku tremu, što sam i znala. Izuzev mojih roditelja, je li zaista bitno što se priča o mojim zarukama? O mome novom autu? O mome zagonetnom prijemu na studij u Ivy Leagueu? O sjajnoj, crnoj kreditnoj kartici koja me ovog trena prži kao usijana u stražnjem džepu?

“Ma da, koga briga što oni misle”, promrsila sam si u bradu.

“Ovaj, gospođice?” pozvao me neki muški glas.

Okrenula sam se, i smjesta požalila zbog toga.

Dva muškarca stajala su pokraj šminkerskog terenca s netom kupljenim kajacima privezanim za krov. Nijedan od njih nije gledao u mene; obojica su zurila u auto.

Osobno, nije mi to bilo jasno. Ali, s druge strane, ponosila sam se već i samim time što znam raspoznavati ambleme Toyote, Forda i Chevroleta. Ovaj auto je bio sjajnocrne boje, elegantan i oku ugodan, ali meni je svejedno to bio samo auto.

“Ispričavam se na smetnji, ali biste li mi mogli reći kakav to auto vozite?” upitao me onaj viši.

“Ovaj, pa Mercedes, je l’ tako?”

“Da”, rekao je čovjek pristojno, dok je njegov niži prijatelj kolutao očima na moj odgovor. “Znam. Ali pitam se, nije li to... vozite li vi to Mercedes *Guardian*?” Čovjek je izgovorio to ime sa strahopoštovanjem. Imala sam dojam da bi se ovaj lijepo slagao s Edwardom Cullenom, mojim... mojim zaručnikom (s obzirom na to da je do vjenčanja ostalo tek nekoliko dana, od te se istine stvarno više nije moglo pobjeći). “Navodno ih se još ne može nabaviti niti u Europi,” nastavio je čovjek, “a kamoli ovdje.”

Dok je pogledom prelazio obrise moga auta – meni nije izgledao naročito drugačije od bilo koje druge Mercedesove limuzine, ali što bih ja tu znala? – nakratko sam razmislila o problemima koje mi stvaraju riječi kao što su *zaručnik*, *vjenčanje*, *suprug* itd.

Jednostavno mi to nije išlo u glavu.

S jedne strane, odgojena sam tako da se grozim na samu predodžbu našušurenih bijelih vjenčanica i buketa. Ali, što je još bitnije, naprosto nisam mogla pomiriti ustaljeni, uzoriti, učmali pojam kakav je *suprug* sa svojim poimanjem *Edwarda*. Bilo mi je kao da od arhanđela tražim da bude knjigovođa; nisam si ga mogla predočiti u bilo kakvoj svakodnevnoj ulozi.

Kao i uvijek, čim sam počela misliti na Edwarda upala sam u vrtoglavi kovitlac maštarija. Neznanac se morao nakašljati da mi privuče pozornost; još uvijek je čekao odgovor o vrsti i modelu automobila.

“Ne znam”, iskreno sam mu kazala.

“Nećete se ljutiti ako se slikam s njim?”

Trebao mi je trenutak da mi taj zahtjev sjedne. “Stvarno? Želite se slikati s autom?”

“Jasno – nitko mi neće vjerovati ako ne budem imao dokaz.”

“Eh. Okej. U redu.”

Brzo sam pospremila crpku i uvukla se na prednje sjedalo da se sakrijem dok je entuzijast vadio golem, očito profesionalan fotoaparatus iz naprtnjače. On i njegov prijatelj naizmjenice su krenuli pozirati uz haubu, a onda su se otišli slikati uz stražnji dio auta.

“E, gdje mi je sada moj kamionet”, tiho sam se potužila.

Baš se jako, jako zgodno poklopilo – odviše zgodno – što mi je kamionet sipljivo ispuštao posljednji dah samo nekoliko tjedana nakon što smo Edward i ja postigli svoj neuravnoteženi kompromis, u kojem je jedna pojedinost navodila da mi on smije zamijeniti kamionet nakon što izdahne. Edward se kleo da se to samo moglo i očekivati; kamionet mi je proživio ispunjen, bogat život i zatim umro prirodnom smrću. Kako on tvrdi. A ja,

naravno, nisam samostalno mogla utvrditi valjanost njegove priče, niti pokušati uzdići svoj kamionet iz mrtvih. Moj najdraži mehaničar—

Ugušila sam tu misao u nastanku, ne dopuštajući joj da dopre do zaključka. Umjesto toga, počela sam slušati muške glasove izvana, prigušene stijenkama automobila.

“... gledao sam na netu kako su ga obrađivali plamenikom. Ni da se bubuljica u laku stvorila.”

“Jasna stvar. Preko ove puslice možeš prijeći tenkom. Nema ti tu nekog tržišta za njih. Uglavnom su namijenjeni bliskoistočnim diplomatima, veletrgovcima oružjem i narkomafijašima.”

“Misliš da je *ona* nešto takvo?” upitao ga je niži nešto tiše. Pognula sam glavu, zažarenih obraza.

“Ha”, rekao je visoki. “Možda. Ne pada mi na pamet zašto bi ti u ovom kraju trebalo staklo otporno na projekte i dvotonska oklopna karoserija. Sigurno ide nekamo gdje je opasnije.”

Oklopna karoserija. *Dvotonska* oklopna karoserija. I staklo otporno na *projekte*? Krasno. A što fali dobroj staroj otpornosti na metke?

Pa, ovo je barem imalo smisla – za one s uvrnutim smislom za humor.

Nije da sam očekivala da Edward neće iskoristiti naš dogovor, da ga neće prevagnuti na svoju stranu tako da mi može pružiti daleko više nego što će primiti. Složila sam se da će mi smjeti zamijeniti kamionet kad ga bude trebalo zamijeniti, ne očekujući da će taj trenutak baš ovoliko brzo doći, naravno. Kad sam bila primorana priznati da od kamioneta nije preostalo više od posvete klasičnim Chevroletima u vidu mrtve prirode na ulici ispred moje kuće, znala sam da će mi njegov pojam zamjene vjerojatno neugodno pasti. Pretvoriti me u žarište buljenja i došaptavanja. U tome nisam pogriješila. Ali čak ni u najmračnijim predodžbama nisam predviđala da će mi nabaviti *dva* auta.

Auto za “prije” i auto za “poslije”, objasnio mi je nakon što sam pošizila.

Ovo je bio samo auto za “prije”. Kazao mi je da je posuđen i obećao ga vratiti nakon vjenčanja. Meni sve to nije imalo baš nikakvog smisla. Sve do sada.

Ha ha. Zato što sam tako krhko ljudska, tako sklona nezgodama, tako česta žrtva osebnih pehova, očito mi treba auto otporan na metke ne bih li sačuvala živu glavu. Ma koja provala. Bila sam sigurna da su se on i njegova braća poprilično naužili te šale meni iza leđa.

Ili možda, možda ipak, prišapnuo mi je glasić u glavi, to nije šala, beno. Možda se on doista toliko brine za tebe. Ovo ne bi bilo prvi put da je malo prekrdašio u nastojanju da te zaštiti.

Uzdahnula sam.

Nisam još vidjela auto za “poslije”. Bio je skriven ispod cerade u najdubljem kutu garaže Cullenovih. Znala sam da bi većina ljudi do sada pokušala virnuti, ali stvarno nisam htjela saznati.

Na tom autu vjerojatno nema oklopne karoserije – jer mi nakon medenog mjeseca neće trebati. Praktička neuništivost bila je tek jedna od mnogih povlastica koje sam jedva čekala. Najbolji vidovi pripadanja obitelji Cullen nisu bili skupi automobili i šminkerske kreditne kartice.

“Hej”, doviknuo mi je visoki, sklapajući dlanove oko stakla u nastojanju da nešto vidi unutra. “Mi smo tu završili. Puno ti hvala!”

“Nema na čemu”, doviknula sam, a onda se napela kad sam upalila motor i nagazila na papučicu – beskrajno blago...

Ma koliko puta da sam se provezla poznatim putem kući, još uvijek nisam uspijevala postići da mi se leci izbljedjeli od kiše stope s pozadinom. Svaki od njih, zaklaman za bandere ili zalijepljen za putokaze, bio mi je poput svježeg šamara. Itekako zaslužnog šamara. Usisali su mi svijest natrag u razmišljanje koje sam tako odrješito prije prekinula. Nisam ga mogla izbjeći na ovoj cesti. Ne dok mi slike *mog najdražeg mehaničara* sijekaju pred očima u pravilnim razmacima.

Mog najboljeg prijatelja. Mog Jacoba.

Plakata s natpisom JESTE LI VIDJELI OVOG MOMKA? nije se sjetio Jacobov otac. Ne, to je *moj* otac, Charlie, otisnuo letke i raspačao ih po cijelome mjestu. I ne samo po Forksu, već i po Port Angelesu i Sequimu i Hoquiamu i Aberdeenu i svim ostalim naseljima na Olimpijskom poluotoku. Pobrinuo se i za to da isti takav letak visi na zidovima svih policijskih postaja u državi Washington. U vlastitoj je postaji imao cijelu plutenu ploču posvećenu pronalaženju Jacoba. Plutenu ploču koja je uglavnom bila prazna, što ga je poprilično razočaravalo i frustriralo.

Nije samo izostanak odgovora razočaravao moga tatu. Najviše se razočarao u Billyju, Jacobovu ocu – i svome najboljem prijatelju.

Zato što se Billy nije više uključio u potragu za svojim šesnaestogodišnjim “odbjeglicom”. Zato što je Billy odbio postaviti letke u La Pushu, rezervatu na obali gdje je Jacobu bio dom. Zato što je djelovao pomireno s time da je Jacob nestao, kao da on tu ništa ne može učiniti. Zato što je rekao: “Jacob je sada odrastao. Vratit će se kući bude li sâm tako htio.”

A frustrirala sam ga i ja, jer sam stala na Billyjevu stranu.

Ni ja nisam htjela postavljati plakate. Jer i Billy i ja znali smo gdje se Jacob nalazi, grubo govoreći, kao što smo znali i da nitko nije vidio ovog *momka*.

Od letaka mi se kao i obično stvorila krupna, tvrda knedla u grlu, uobičajeno su me zapekle suze u očima, i bilo mi je drago što je Edward ove subote otišao u lov. Da je Edward vidio moju reakciju, samo bi se i on osjetio grozno.

Naravno, bilo je i mana u tome što je subota. Kad sam polako i pažljivo skrenula u svoju ulicu, ugledala sam policijsko vozilo moga tate na prilaznom putu pred našom kućom. Danas je opet preskočio pecanje. Još uvijek se duri zbog vjenčanja.

Znači, neću se moći poslužiti kućnim telefonom. Ali *moram* obaviti poziv...

Parkirala sam se uz rubni kamen iza Chevyja-spomenika i izvadila iz pretinca za rukavice mobitel koji mi je Edward dao za hitne slučajeve. Nazvala sam broj i zadržala prst iznad tipke "prekid" dok je zvonio. Za svaki slučaj.

"Halo?" javio se Seth Clearwater, a ja sam odahnula. Bila sam prevelika kukavica za razgovor s njegovom starijom sestrom, po imenu Leah. Izraz "odgrizla bi mi glavu" nije bio čista retorička fraza kad je Leah bila u pitanju.

"Hej, Seth, ovdje Bella."

"O, pa zdravo, Bella! Kako si?"

Sva se gušim. Nasušno mi treba utješnih vijesti. "Dobro."

"Zoveš da čuješ što ima nova?"

"Ma vidovit si."

"Teško. Nisam ti ja Alice – ti si samo predvidiva", našalio se. Od svih članova čopora Quileutea iz La Pusha, samo Sethu nije teško padao već i sam spomen Cullenovih poimence, a kamoli zbijanje šala oko moje gotovo sveznajuće buduće zaove.

"Znam da jesam." Oklijevala sam na trenutak. "Kako mu je?"

Seth je uzdahnuo. "Kao i uvijek. Ne želi govoriti, premda znamo da nas čuje. Nastoji ne razmišljati kao *čovjek*, znaš. Nego samo slijediti nagone."

"Znate li gdje je sada?"

"Negdje na sjeveru Kanade. Ne mogu ti reći u kojoj je provinciji. Ne haje naročito za administrativna razgraničenja."

"Ima li naznaka da bi mogao..."

"Ne vraća se kući, Bella. Žao mi je."

Progutala sam. "U redu je, Seth. Znala sam to i prije nego što sam pitala. Kad si ne mogu pomoći da ne žudim za time."

“Aha. Svima nam je tako.”

“Hvala ti što me trpiš, Seth. Znam da te ostali sigurno tlače zbog toga.”

“Nisu baš tvoji najveći obožavatelji”, veselo se složio. “Što je malo jadno, mislim. Jacob je odlučio svoje, ti si odlučila svoje. Jakeu se ne sviđa kako oni na to gledaju. Jasno, nije baš ni izvan sebe od sreće što ti provjeravaš što je s njim.”

Zinula sam u čudu. “Mislila sam da ne govori s vama?”

“Ne može on sve sakriti od nas, ma koliko se trudio.”

Dakle, Jacob zna da se brinem. Nisam bila sigurna kako mi se to sviđa. Pa, barem zna da nisam odlepršala u zalazak sunca i posve ga smetnula s uma. Možda je zamišljao da sam sposobna za to.

“Valjda se vidimo na... vjenčanju”, rekla sam, tjerajući tu riječ preko jezika.

“Aha, doći ćemo ja i mama. Lijepo od tebe što si nas pozvala.”

Osmjehnula sam se oduševljenju u njegovu glasu. Premda se Edward sjetio da pozovemo Clearwaterove, bilo mi je drago što je to predložio. Bit će dobro što je i Seth tamo – kao spona, ma koliko labava, s djeverom koji mi nedostaje. “Ne bi bilo jednako bez tebe.”

“Pozdravi mi Edwarda, može?”

“Jasna stvar.”

Odmahnula sam glavom. Prijateljstvo što se razvilo između Edwarda i Setha još uvijek mi nikako nije išlo u glavu. Ipak, davalo je dokaz da stvari ne moraju ovako stajati. Da se vampiri i vukodlaci mogu sasvim lijepo slagati, eto vidite, ako tako odlučite.

Nije svima bilo drago zbog toga.

“Ah”, rekao je Seth, a glas mu se prepuklo podigao za oktavu. “Ovaj, Leah je stigla doma.”

“O! ‘Đenja!”

Veza se prekinula. Ostavila sam mobitel na sjedalu i psihički se pripremila za ulazak u kuću, gdje će me čekati Charlie.

Moj siroti tata ovih je dana imao tako pune ruke svega. Odbjeglica Jacob bio je tek *jedna* kap u njegovoj prepunoj čaši. Gotovo se u jednakoj mjeri brinuo za mene, svoju jedva punoljetnu kćer koja će već za koji dan postati gospođa.

Polako sam hodala kroz laganu kišicu, prisjećajući se večeri kad smo mu to rekli...

Kad je zvuk Charliejeva vozila objavio njegov povratak, prsten mi je odjednom postao težak pedeset kila na lijevoj ruci. Došlo mi je da je zabijem u džep, ili možda sjednem na nju, ali Edward ju je hladnim, čvrstim stiskom zadržao na najvidljivijem mjestu.

“Ne vrpolji se, Bella. Molim te, imaj na umu da nisi krenula priznavati odgovornost za umorstvo.”

“Lako je to tebi reći.”

Osluškiivala sam zlokobni zvuk teških očevih koraka u čizmama po pločniku. Ključ je zazveckao u već otvorenim vratima. Zvuk me podsjetio na onaj dio iz filmovima strave kad žrtva shvati da je zaboravila zaključiti sigurnosnu bravu.

“Smiri se, Bella”, prošaptao je Edward, slušajući kako mi bilo ubrzava.

Vrata su tresnula o zid, a ja sam se trgnula kao da sam dobila strujni udar Taserom.

“Hej, Charlie”, doviknuo je Edward, potpuno opušten.

“Ne!” pobunila sam se ispod glasa.

“Što je bilo?” došapnuo mi je Edward.

“Čekaj da prvo objesi pištolj na zid!”

Edward se zahihotao i prošao slobodnom rukom kroz našušurenu brončanu kosu.

Charlie se pojavio iza ugla, još uvijek u uniformi, još uvijek naoružan, i pokušao ne složiti facu kad nas je opazio gdje sjedimo zajedno na dvosjedu. U posljednje je vrijeme ulagao velike napore u to da bude naklonjeniji Edwardu. Naravno, predstojeće će mu otkriće svakako okončati te napore.

“Hej, klinici. Što ima?”

“Htjeli bismo porazgovarati s vama”, rekao je Edward, tako spokojan. “Imamo dobre vijesti.”

Charliejev izraz u tren oka promijenio se iz usiljene prijaznosti u crnu sumnjičavost.

“Dobre vijesti?” zarežao je Charlie, gledajući me u oči.

“Samo sjedni, tata.”

Podigao je obrvu, pet sekundi zurio u mene, a onda odmarširao do naslonjača i sjeo na sâm rub, držeći se uspravno kao da je progutao metlu.

“Samo bez uzrujavanja, tata”, rekla sam nakon trenutka bremenite tišine. “Sve je u redu.”

Edward je složio grimasu, a znala sam da je to zato što mu smeta izraz *u redu*. Da se njega pitalo, vjerojatno bi kazao nešto poput *prekrasno* ili *savršeno* ili *veličanstveno*.

“Jasna stvar, Bella, jasna stvar. Ako je sve tako sjajno, zašto si onda sva u znoju?”

“Nisam u znoju”, slagala sam.

Odmaknula sam se od njegova žestokog mrštenja, privila se uz Edwarda i nagoniski prešla nadlanicom desne ruke preko čela da uklonim dokaze.

“Trudna si!” prasnuo je Charlie. “Trudna si, zar ne?”

Premda je pitanje očito bilo namijenjeno meni, sada je pogledom strijeljao Edwarda, i mogla sam se zakleti da sam opazila kako mu se ruka trgnula prema pištolju.

“Ne! Naravno da nisam!” Došlo mi je da bubnem Edwarda pod rebra, ali znala sam da bih time samo zaradila modricu. A *kazala* sam Edwardu da će ljudi naprečac to zaključiti! Koji bi inače razlog normalni ljudi mogli imati za brak s osamnaest godina? (Od njegova sam odgovora prevrnula očima. *Ljubav*. Baš.)

Charliejevo mrštenje za nijansu se ublažilo. Na licu mi se obično prilično jasno vidjelo govorim li istinu, i sada mi je vjerovao. “O. Ispričavam se.”

“Prihvaćam ispriku.”

Usljedila je duga stanka. Nakon nekog vremena, shvatila sam da svi čekaju da *ja* nešto kažem. Podigla sam pogled prema Edwardu, obuzeta panikom. Nije bilo šanse da izbacim te riječi iz sebe.

Osmjehnuo mi se, a onda se isprasio i obratio mome ocu.

“Charlie, shvaćam da sam ovome pristupio naopako. Običaji nalažu da prvo vas pitam. Uza sve dužno poštovanje, a imajući u vidu da je Bella već pristala i da ne želim umanjiti njezino pravo na odluku po tom pitanju, umjesto da vas zaprosim za njezinu ruku, zamolit ću vas za blagoslov. Vjenčat ćemo se, Charlie. Volim je više od svega na svijetu, više od vlastita života, a – nekim čudom – i ona mene tako voli. Hoćete li nam dati svoj blagoslov?”

Zvučao je tako sigurno, tako smireno. Samo na trenutak, dok sam slušala apsolutno samopouzdanje u njegovu glasu, doživjela sam rijedak trenutak uvida. Načas sam opazila kako svijet njemu izgleda. U trajanju jednog otkucaja srca, ova je vijest imala savršenog smisla.

A onda sam primijetila izraz na Charliejevu licu, pogleda sada čvrsto uprta u prsten.

Zadržavala sam dah dok mu je koža mijenjala boje – iz svijetle u rumenu, iz rumene u purpurnu, iz purpurne u plavu. Krenula sam ustati – nisam sigurna s kojim ciljem; možda sam mislila upotrijebiti Heimlichov zahvat za slučaj da se on to guši – ali Edward mi je stisnuo šaku i promrmljao: “Daj mu malo da se zbroji”, tako tiho da sam ga samo ja čula.

Tišina je ovaj put bila daleko dulja. Zatim se, postupno, nijansu po nijansu, Charliejeva boja vratila u normalu. Stisnuo je usne i skupio obrve; prepoznala sam njegov izraz “duboke zamišljenosti”. Dugim je pogledom promotrio nas dvoje, i osjetila sam kako se Edward opušta uz mene.

“Rekao bih da me niste pretjerano iznenadili”, progundao je Charlie. “Znao sam da ću ubrzo morati imati posla s nečim takvim.”

Odahnula sam.

“Sigurno to želiš?” oštro je upitao Charlie, strijeljajući me pogledom.

“Sto posto sam sigurna da želim Edwarda”, kazala sam mu, ne oklijevajući ni trenutka.

“Samo, brak? Čemu žurba?” Ponovno me sumnjičavo odmjerio.

Žurba je potjecala od činjenice da sam svakog nesretnog dana bivala sve bliža devetnaestoj godini života, dok je Edward ostajao zaleđen u svome punom sedamnaestogodišnjem savršenstvu, koje je trajalo već više od devedeset godina. Ne kažem da bi ta činjenica nužno tražila *brak* što se mene tiče, ali vjenčanje se tražilo zbog istančanog i zamršenog kompromisa koji smo Edward i ja postigli kako bismo napokon došli do ove točke, prijelomnice moje preobrazbe iz smrtnice u besmrtnicu.

Takve stvari nisam mogla objasniti Charlieju.

“Zajedno idemo najesen na Dartmouth, Charlie”, podsjetio ga je Edward. “Volio bih to izvesti, eto, na pravi način. Tako su me odgojili.” Slegnuo je ramenima.

Nije pretjerivao; tijekom Prvoga svjetskog rata staromodna je moralnost bila vrlo česta pojava.

Charlie je iskrivio kut usana. Tražio je rakurs za protivljenje. Ali što bi mogao reći? *Bilo bi mi draže da prije toga malo živite u grijehu?* Kao mome ocu, ruke su mu bile vezane.

“Znao sam da se ovo sprema”, promrsio si je u bradu, mršteći se. Zatim mu je, odjednom, lice postalo savršeno glatko i prazno.

“Tata?” upitala sam ga zabrinuto. Bacila sam pogled na Edwarda, ali nisam mogla prozreti ni njegovo lice, dok je promatrao Charlieja.

“Ha!” prasnuo je Charlie. Poskočila sam na dvosjedu. “Ha, ha, ha!”

Buljila sam u nevjerici u Charlieja dok se grčio od cerekanja, tresući se cijelim tijelom.

Pogledom sam zamolila Edwarda da mi to protumači, ali Edward je čvrsto stiskao usne, kao da se i sâm pokušava suzdržati od smijeha.

“Okej, lijepo”, uspio je protisnuti Charlie. “Udaj se.” Potresla ga je nova salva smijeha. “Ali...”

“Ali što?” oštro sam ga upitala.

“Ali *ti* to trebaš reći svojoj mami! Ja neću reći Renée ni riječi! To je sasvim na tebi!” Iz njega je provalilo glasno kliberenje.

* * *

Zastala sam s rukom na kvaki, smješkajući se. Jasno, Charliejeve riječi u tom su me trenutku prestravile. Krajnja kob: javljanje vijesti Renée. Preuranjeni brak zauzimao je istaknutije mjesto na njezinoj crnoj listi nego kuhanje živih psića.

Tko je mogao predvidjeti kako će reagirati? Ja ne. Charlie svakako ne. Možda Alice, ali nije mi palo na pamet da nju pitam.

“Pa, Bella”, rekla je Renée nakon što sam se zagrcnula i istrtljala nemoguće riječi: *Mama, udat ću se za Edwarda*. “Malo me pogađa što si toliko odugovlačila da mi javiš. Avionske karte samo budu skuplje. Uuu”, stala se sekirati. “Misliš da će Phil dotada skinuti gips? Slike će ispasti bez veze ako ne bude nosio frak—”

“Prevrti malo snimku, mama.” Zgranula sam se. “Kako to misliš, odugovlačila? Pa upravo sam se zar-zar...” – nisam uspjela iz sebe istjerati riječ *zaručila* – “dogovorila oko toga, znaš, danas.”

“Danas? Stvarno? Pa, to je onda *stvarno* iznenađenje. Pretpostavila sam...”

“Što si pretpostavila? *Kad* si pretpostavila?”

“Pa, kad ste mi došli u posjet u travnju, stekla sam dojam da su stvari manje-više riješene, ako znaš što želim reći. Nije tebe tako teško pročitati, srećice. Ali nisam ti ništa rekla jer sam znala da od toga ne bi bilo vajde. Potpuno si ista kao Charlie.” Uzdahnula je, pomirivši se. “Kad jedanput nešto odlučiš, s tobom nema rasprave. Jasno, isto kao Charlie, ti se svojih odluka čvrsto držiš.”

A onda je rekla posljednju stvar koju sam u životu očekivala čuti od svoje majke.

“Ne ponavljaš moje greške, Bella. Zvučiš kao da premireš od straha, a sve mi se čini da je to zato što te je strah *mene*.” Zahihotala se. “Bojiš se moje reakcije. A znam da sam ti svašta rekla o braku i gluposti – i ne mislim to povući – ali moraš shvatiti da se te stvari izričito odnose na *mene*. Ti si potpuno drugačija osoba od mene. Griješiš na potpuno vlastiti način, i sigurna sam da ćeš imati vlastitih razloga za žaljenje u životu. Ali odanost za tebe nikad nije bila problem, srce. Imaš bolje izgleda da ti ovo uspije

od većine četrdesetogodišnjaka koje znam.” Renée se opet nasmijala. “Malo moje sredovječno dijete. Na svu sreću, izgleda da si našla srodnu staru dušu.”

“Ti se ne... ljutiš? Ne misliš da strahovito griješim?”

“Dobro, jasno, bilo bi mi drago da si pričevala još koju godinu. Hoću reći, zar ja tebi izgledam dovoljno staro da postanem punica? Čekaj, ne odgovaraj na to. Ali tu se ne radi o meni. Radi se o tebi. Jesi li sretna?”

“Ne znam. Upravo proživljavam izvantjelesno iskustvo.”

Renée se tiho zacerekala. “Jesi li sretna s njim, Bella?”

“Da, ali—”

“Hoćeš li ikada poželjeti nekog drugog?”

“Ne, ali—”

“Ali što?”

“Ali zar mi nećeš reći da zvučim točno kao svaka druga zatelebana tinejdžerica od početka svijeta?”

“Ti nikad nisi bila tinejdžerica, srećo. Ti znaš što je najbolje za *tebe*.”

U proteklih nekoliko tjedana Renée se neočekivano duboko uključila u pripreme vjenčanja. Svaki je dan provodila sate i sate na telefonu s Edwardovom majkom Esme – nije bilo brige da se tazbina neće slagati. Renée je *obožavala* Esme, ali, s druge strane, sumnjala sam da bi itko mogao tako ne reagirati na moju milu buduću svekrvu.

Skinula mi je sav teret s leđa. Edwardova obitelj i moja obitelj zajedno su se brinule za svadbu, tako da se ni za jednu sitnicu nisam morala brinuti, ni znati za njih, ni previše razmišljati o njima.

Charlie se rasrdio, naravno, ali slatko je bilo to što se nije srdio na *mene*. Renée je bila izdajnica. Računao je da će ona odigrati ulogu negativke. I što da sada radi, kad se njegova najveća prijetnja – javljanje vijesti mami – pokazala krajnje ispraznom? Ništa mu više nije preostalo, što je i znao. I tako se durio po kući, mrmljajući koješta o tome da se više ni u koga na svijetu ne može pouzdati...

“Tata?” pozvala sam ga kad sam otvorila ulazna vrata. “Doma sam.”

“Samo malo, Bells, ostani gdje jesi.”

“Ha?” upitala sam ga, automatski zastavši.

“Daj mi sekundicu. Jao, jesi me, Alice.”

Alice?

“Oprosti, Charlie”, odvratio mu je Alicein cvrkutavi glasić. “Kako je sada?”

“Raskrvarila si me.”

“Ma ništa ti nije. Nisam probila kožu – kad ti kažem.”

“Što je sad ovo?” zabrinuto sam ih upitala, oklijevajući na ulazu.

“Trideset sekundi, molim te, Bella”, kazala mi je Alice. “Strpljivost će ti biti nagrađena.”

“Hmf”, dodao je Charlie.

Počela sam tapkati nogom, odbrojavajući taktove. Prije tridesetog, Alice je rekla: “Okej, Bella, uđi!”

Krećući se oprezno, zašla sam iza malog ugla u našu dnevnu sobu.

“O”, uspuhala sam se. “Ajoj. Tata. Pa stvarno izgledaš—”

“Blesavo?” upao mi je Charlie u riječ.

“Prije sam mislila reći nešto kao *otmjeno*.”

Charlie je porumenio. Alice ga je primila za lakat i polagano okrenula da pokaže svijetlosivi frak.

“Daj, prekini, Alice. Izgledam kao kreten.”

“Nitko koga sam ja obukla *nikad* ne izgleda kao kreten.”

“U pravu je, tata. Izgledaš fenomenalno! Kojim dobrom?”

Alice je prevrnula očima. “Završna provjera kroja. Za vas oboje.”

Nekako sam odmaknula pogled od neobično elegantnog Charlieja i tek tada primijetila bijelu vreću za odjeću od koje sam tako strepjela, pažljivo položenu preko kauča.

“Aaah.”

“Nađi sretno mjesto u sebi, Bella. Neću dugo.”

Duboko sam udahnula kroz stisnute zube i zažmirila. Ne otvarajući oči, oteturala sam stubištem do svoje sobe. Skinula sam se u donje rublje i ispružila ruke ravno u stranu.

“Ljudi bi pomislili da ti zabijam iverje bambusa pod nokte”, promrsila je Alice sebi u bradu kad je ušla za mnom.

Nisam hajala za nju. Našla sam se na svome sretnom mjestu.

Na mome sretnom mjestu, cijela ova gungula oko vjenčanja bila je gotova i obavljena. Iza mene. Već potisnuta i zaboravljena.

Nalazili smo se na osami, samo Edward i ja. Okružje je bilo nejasno i neprestano se mijenjalo – pretapalo iz maglovite šume u grad pod oblacima, u arktičku noć – jer je Edward čuvao tajnu mjesta našeg medenog mjeseca kako bi me iznenadio. Ali nije me naročito brinulo *gdje* će to biti.

Edward i ja bili smo zajedno, a ja sam besprijekorno ispunila svoju stranu našeg kompromisa. Udala sam se za njega. To je bila ona krupna stvar. Ali također sam prihvatila sve njegove neumjerene darove i prijavila se, ma koliko uzaludno, za pohađanje studija na Dartmouthu najesen. Sada je došao red na njega.

Prije nego što me pretvori u vampira – što je za njega bio krupni kompromis – morao je ispuniti još jedan preduvjet.

Edward se pomalo opsesivno brinuo oko ljudskih stvari kojih ću se odreći, oko iskustava koja ne bi htio da propustim. Većina njih – poput maturalne, na primjer – meni je djelovala blesavo. Samo sam se brinula oko propuštanja jednog ljudskog iskustva. Nego što, radilo se o onome za koje bi on najradije htio da sam ga potpuno zaboravila.

Samo, evo u čemu je bila stvar. Znala sam nešto malo o tome kakva ću biti nakon što prestanem biti ljudska. Viđala sam novorođene vampire na svoje oči, i čula sam sve priče svoje buduće obitelji o tim divljim, ranim danima. Tijekom nekoliko godina, moja najistaknutija karakterna odlika bit će *žeđ*. Trebat će neko vrijeme prije nego što uspijem ponovno postati *ja*. A čak i nakon što se budem ponovno mogla obuzdavati, nikad se neću osjećati točno ovako kao sada.

Ljudski... i strasno zaljubljeno.

Htjela sam doživjeti cjelokupno iskustvo prije nego što zamijenim svoje toplo, lomljivo, feromonima preplavljeno tijelo za nešto prekrasno, čvrsto... i nepoznato. Htjela sam *stvarni* medeni mjesec s Edwardom. A premda se on bojao da će me to dovesti u opasnost, pristao je pokušati.

Tek sam nejasno bila svjesna Alice i navlačenja i prevlačenja satena preko svoje kože. Nije me bilo briga, u tom trenutku, što se u cijelome mjestu govorka o meni. Nisam razmišljala o spektaklu u kojem ću morati prebrzo zaigrati glavnu ulogu. Nisam se brinula oko toga da ću nagaziti na šlep svoje vjenčаницe, ili se početi hihotati u pogrešnom trenutku, ili što ću biti premlada, ili što će svi uzvanici zuriti u mene, pa čak niti zbog toga što će mjesto na kojem bi trebao sjediti moj najbolji prijatelj biti prazno.

Bila sam s Edwardom na svome sretnom mjestu.